

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 30. travnja 2008.

Papa kao navjestitelj Krista, nade naše u Sjedinjenim Američkim Dravama

Draga braćo i sestre, premda je prošlo već podosta dana od moga povratka, elim ipak današnju katehezu posvetiti, po običaju, apostolskom putovanju što sam ga poduzeo u Organizaciju ujedinjenih naroda i u Sjedinjene Američke Drave od 15. do 21. travnja. Ponajprije ponavljam izraze moje srdačne zahvalnosti Biskupskoj konferenciji SAD-a, kao i predsjedniku Bushu, na njihovu pozivu i na njihovu toplu dočeku što su mi ga iskazali. No, moje "hvala" upućeno je i svima onima koji su me u Washingtonu i u New Yorku došli pozdraviti i pokazati svoju ljubav prema papi, ili onima koji su me pratili i podržali molitvom i prinosom svoje rtrve. Kao što je poznato, povod tome posjetu bila je dvjestota obljetnica uzdignuća u rang metropolije prve dijeceze u toj zemlji, one baltimorske, te utemeljenja biskupija u New Yorku, Bostonu, Philadelphiji i Lousvilleu. Tom po svemu crkvenom prigodom, s radošću sam se osobno prvi put kao Petrov nasljednik zaputio kako bih posjetio ljubljeni narod Sjedinjenih Američkih Drava, da katolike učvrstim u vjeri, da obnovim i ojačam bratstvo sa svim kršćanima, i da navijestim svima poruku "Krista nade naše", što je bilo i geslo moga putovanja.

U susretu s gospodinom Predsjednikom u njegovu sjedištu, imao sam priliku odati počast toj velikoj zemlji, koja je od svojih početaka bila građena na temelju sretnog spoja vjerskih, etičkih i političkih načela, i koja još uvijek predstavlja vrijedan primjer zdravog laičkog društva, gdje je vjerska dimenzija, u različitosti svojih izričaja, ne samo tolerirana, nego i vrednovana kao "duša" nacije i temeljno jamstvo prava i dunosti čovjeka. U tom kontekstu Crkva moe slobodno i zauzeto vršiti svoje poslanje evangelizacije i ljudskog napretka, pa i kao "kritička savjest", pridonoseći izgradnji društva dostojna ljudske osobe, te istovremeno potičući zemlju kao što su Sjedinjene Američke Drave, prema kojima svi gledaju kao prema jednom od glavnih čimbenika međunarodne

zajednice, na globalnu solidarnost, sve potrebniju i hitniju, kao i na strpljivo vođenje dijaloga u međunarodnim odnosima.

Naravno, poslanje i uloga crkvene zajednice bili su u središtu susreta s biskupima, koji je odran u Nacionalnom svetištu Bezgrešnog začeća u Washingtonu. U liturgijskom ozračju molitve večernje, dali smo hvalu Gospodinu za hod što ga je prošao narod Boji u Sjedinjenim Dravama, za revnost njegovih pastira i za ar i velikodušnost njegovih vjernika, što se očituje u otvorenom razmišljanju o vjeri i u bezbrojnim karitativnim i humanitarnim inicijativama u zemlji i u svijetu. U isto vrijeme podrao sam svoju braću u biskupstvu u njihovu ne laganom zadatku sijanjanja Evandjelja u društvu obiljeenu mnogim kontradikcijama, koje prijete i dosljednosti katolika i samoga klera. Ohrabrio sam ih da iznose svoje mišljenje o aktualnim moralnim i društvenim pitanjima, te da odgajaju vjernike laike, kako bi bili dobar "kvasac" u građanskom društvu, počevši od temeljnog jezgra društva, a to je obitelj. U tom smislu uputio sam ih da naglase vanost sakramenta enidbe kao nerazrješivog dara i zadatka za muškarca i enu, kao prirodnog okruenja za prihvati i odgoj djece.

Crkva i obitelj, zajedno sa školom - posebice školom kršćanskoga nadahnuća - moraju surađivati kako bi mladima ponudile čvrst moralni odgoj, no u tom zadatku veliku odgovornost imaju i djelatnici u sredstvima komunikacije i u zabavi. Spominjući se bolnih slučajeva seksualnog nasilja nad maloljetnicima što su ga vršili zaređeni slubenici, htio sam biskupima izraziti svoju blizinu, ohrabrujući ih u zauzimanju oko vidanja rana i jačanju kontakata s njihovim svećenicima. Odgovarajući na neka pitanja što su ih postavili biskupi, mogao sam naglasiti neke vane aspekte: bitan odnos između Evandjelja i "naravnog zakona"; zdravo poimanje slobode koja se razumije i ostvaruje u ljubavi; crkvenu dimenziju kršćanskoga iskustva; potrebu da se u novom svijetu, posebice mladima, naviješta "spasenje" kao punina ivota te da ih se odgaja za molitvu iz koje niču velikodušni odgovori na Gospodinov poziv.

Za velikoga i svečanog euharistijskog slavlja na National Park Stadionu u Washingtonu zazvali smo Duha Svetoga nad cijelu Crkvu u Sjedinjenim Američkim Dravama, da se, čvrsto ukorijenjena u vjeri što su je oci prenijeli, duboko ujedinjena i obnovljena, hrabro suoči sa sadašnjim i budućim izazovima, puna nade, "nade koja ne postiđuje, jer ljubav je Boja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom" (*Rim 5,5*). Jedan od tih izazova svakako je i odgoj, pa sam se na Američkom katoličkom sveučilištu (Catholic University of America) susreo s rektorima katoličkih sveučilišta i koleda, s odgovornima u biskupijama za poučavanje, te s profesorima i studentima. Zadatak obrazovanja sastavni je dio poslanja Crkve, a crkvena zajednica Sjedinjenih Američkih Drava uvijek se posebno zauzimala u tom zadatku, pruajući istovremeno i veliku socijalnu i kulturalnu pomoć cijeloj zemlji. Vano je s time nastaviti. Jednako je tako vano brinuti o kvaliteti katoličkih ustanova, da bi se u njima doista odgajalo prema "mjeri uzrasta" Kristova (*usp. Ef 4,13*), povezujući vjeru i razum, slobodu i istinu. S radošću sam stoga učvrstio odgajatelje u njihovom dragocjenom djelovanju ljubavi na intelektualnom području.

U zemlji pozvanoj na multikulturalnost kao što su Sjedinjene Američke Drave, posebna je

pozornost posvećena susretima s drugim religijama: u washingtonskom Kulturnom centru Ivan Pavao II. sa idovima, muslimanima, hinduistima, budistima i dainistima; u New Yorku posjet sinagogi. Bili su to trenuci izuzetno srdačni, posebice ovaj posljednji, koji su potvrdili zajedničko zalaganje za dijalog i oko promicanja mira te duhovnih i moralnih vrijednosti. U zemlji koja se moe smatrati domovinom vjerskih sloboda, htio sam se njih mora uvijek braniti zajedničkim silama, kako bi se izbjegao svaki oblik diskriminacije i predrasuda. Istaknuo sam i veliku odgovornost vjerskih vođa, kako u poticanju na poštovanje i nenasilje, tako u stalnom ponavljanju najdubljih pitanja ljudske savjesti. I ekumensko slavlje u upnoj crkvi Sv. Josipa bilo je pod znakom srdačnih susreta. Zajedno smo molili Gospodina da u kršćanima uveća sposobnost da, sve većim jedinstvom, svjedoče jedinstvenu veliku nadu koja je u njima (usp. 1Pt 3,15) po zajedničkoj vjeri u Isusa Krista.

Drugi glavni cilj mojega putovanja bio je posjet glavnom sjedištu Organizacije ujedinjenih naroda: bio je to četvrti posjet jednog pape, nakon posjeta Pavla VI. 1965. i dva posjeta Ivana Pavla II., 1979. i 1995. Povodom 60. obljetnice Opće deklaracije o pravima čovjeka, Providnost mi je pruila priliku da, uz najšire i jasno slaganje međunarodne zajednice, naglasim vrijednost te Povelje, podsjećajući na njezin univerzalni temelj, to jest na dostojanstvo ljudske osobe, stvorene od Boga na njegovu sliku i priliku, da s njime sudjeluje u svijetu u njegovu veliku naumu ivota i mira. Poput mira, i poštovanje prava čovjeka utemeljeno je u "pravdi", odnosno u etičkom poretku koji vrijedi za sva vremena i za sve narode, a moe se saeti u poznatom geslu "Ne čini drugima što ne eliš da drugi čine tebi", ili, u pozitivnom obliku, izrečeno riječima Isusovim: "Sve što elite da ljudi vama čine, činite i vi njima" (Mt 7,12). Na tom temelju koji predstavlja vlastiti doprinos Svete Stolice Organizaciji ujedinjenih naroda, ponovno sam jamčio, a i danas to ponavljam, djelatno zauzimanje Katoličke Crkve u jačanju međunarodnih odnosa prema načelima odgovornosti i solidarnosti.

U moje su se srce duboko utisnuli i drugi događaji moga boravka u New Yorku. U katedrali Sv. Patrika, u srcu Manhattana - doista u "domu molitve za sve narode" - slavio sam svetu misu za svećenike i posvećene osobe, pristigle iz svih dijelova zemlje. Neću nikada zaboraviti s kolikim su mi arom čestitali treću obljetnicu moga izbora za Petrova nasljednika. Bio je to dojmljiv trenutak u kojem sam jasno osjetio svu podršku Crkve u svome sluenju. Jednako mogu reći za susret s mladima i bogoslovima koji je odran u dijecezanskoj bogosloviji, a prethodio mu je vrlo znakovit susret s hendikepiranom djecom i mladima, te članovima njihovih obitelji. Mladima koji su po svojoj naravi edni istine i ljubavi, predstavio sam nekolicinu likova muškaraca i ena koji su na uzoran način svjedočili Evanđelje u Americi, Evanđelje istine koje oslobađa za ljubav, za sluenje, za ivot uloen za druge. Suočavajući se s današnjim tminama koje prijete ivotu mladih, mladi mogu u svetima pronaći svjetlo koje razgoni tamu: svjetlo Kristovo, nadu svakoga čovjeka! Ova nada, snanija od grijeha i smrti, označila je vrijeme bremenito osjećajima što sam ga proveo uz ponor "Ground zero", gdje sam zapalio svijeću moleći za sve rtve te strašne tragedije. Konačno, vrhunac moga posjeta bilo je euharistijsko slavlje na stadionu Yankee u New Yorku: još mi je uvijek u srcu ta proslava vjere i bratstva kojom smo obilježili dvjestotu obljetnicu najstarijih sjevernoameričkih biskupija. Malo stado s početaka izuzetno se razvilo, obogaćujući se vjerom i tradicijama

nadolazećih valova useljenika. Toj Crkvi koja se susreće s izazovima sadašnjice s radošću sam iznova navijestio "Krista nadu našu", jučer, danas i uvijek.

Draga braćo i sestre, pozivam se da mi se pridruite u zahvaljivanju Bogu za uspješan apostolski posjet, te u molitvi da on, po zagovoru Marije Djevice, donese obilan plod.

Papin pozdrav hrvatskim hodočasniciima na hrvatskom:

Srdačnu dobrodošlicu upućujem svim hrvatskim hodočasniciima, a osobito vjerniciima upe Belice, nastavnicima osnovne škole i namješteniciima općine Primošten te profesorima sa sveučilišta u Osijeku. Neka vas prati mir i blagoslov Krista koji nas zagovara kod nebeskog Oca. Hvaljen Isus i Marija!